

Dit verhaal gaat over de laatste kilometers wandelend op de VF van Lucca naar Rome (26 febr. – 17 mrt 2022) richting het St Pieterplein. Waarschijnlijk een herkenbaar verhaal.

Mijn laatste wandeldag van La Storta naar St Pieterplein op Donderdag 17 maart 2022

Wakker worden in Hotel Cassia in La Storta ..... aan de Via Cassia. In een soort klein hok, Schoon en met eigen badkamer. Luxe dus. Heerlijk geslapen
***

.....wat ging er aan vooraf:

Op de eerste dagen vanaf Lucca waren de blaren aanwezig, ook pijn in mijn enkel. Weinig andere pelgrims onderweg: Soms 1 persoon op een dag... soms niemand..... soms een paar fietsers en vaak de andere richting op, naar het noorden. De gesprekjes die we hadden gaven wel veel energie.

Slaapplaatsen in Maart: Hostels? Heel af en toe was er iets open. Maar helemaal alleen slapen in een slaapzaal van een oud hostel is een enge ervaring. Alsof je alleen bent maar ook niet.... Misschien dat ik toch die voorafgaande pelgrims voelde?

Eenzame dagen, wel veel zon maar flinke tegenwind en kou, Met al mijn kleding aan toch rillen. En die blaren.....

Voordat ik het wist belde ik in tranen naar huis om te zeggen dat dit avontuur erg tegenviel en dat ik naar huis wilde komen..... gewoon lekker de eerste beste trein terug? Maar mijn man dacht hier anders over: Hij wilde me nog helemaal niet terugzien en zei dat ik dit wél leuk vond dus: niet zeuren. Hij regelde een B&B in de volgende etappe plaats.

Dus heb ik er toch weer een dag aangeplakt.

En ja, toen gebeurde het na een korte ontmoeting met een Duitse vrouw die op de fiets was. We hadden een luchtig en leuk gesprek en Wow , de knop ging plots om! Naar huis? Nee, ik wilde wel door. Sportief bezig zijn, hoofd leeg maken. De luxe van een maand vrij van werk. Pizza's eten, Wat is Toscane toch mooi en ...Nou en! Alleen of eenzaam? Het is eindelijk tijd om mezelf tegen te komen. En op die dag is mijn VF echt begonnen.

Het was Maart met vrieskou in de ochtend maar veel zon. Hij straalde over de wijngaarden, olijfbomen, witte grindpaden, door bomen waar de eerste blaadjes aan kwamen en over de hazelnootplantages. Ook over de rustige pleintjes, straatjes van al de dorpjes en steden die ik passeerde. Ook had ik steeds enkele ontmoetingen met andere pelgrims. En de Italianen, die ik niet kon verstaan, ja, ook dat voelde welkom.

***

Met dit tevreden gevoel word ik dus wakker in de kamer van hotel Cassia. Voor de laatste keer mijn rugzak vullen. Alle spulletjes op hun eigen plekje en mijn schoenen strikken. Mondkapje en QR-code bij de hand, Rugzak op de rug en.. On the Road again.....terug in die verslavende cadans.

Aan de overkant een laatste ontbijtje scoren met een cappuccino en croissantje in het lokale barretje. Mensen kijken en vriendelijk terug glimlachen. De Italiaanse gewoonte van die kleine barretjes is een Top begin van de dag.

Op de straat rechtsaf richting Rome. De via Cassia is hier een lelijke weg met stinkende klike's tot de rand gevuld. Spitsuur ook nog. Kinderen naar school en file met getoeter en uitlaatgassen.

Wat zuchtend en flink oplettend stap ik in de cadans. Later gaat de route linksaf richting een park. En daar is dan weer de verrassing van de dag. Een groot natuurterrein terwijl de App aangeeft dat ik toch bijna in centrum Rome ben. Nog even aan de kant voor een kudde schapen en dan komt de klim naar de bewoonde wereld. Ik ben in de stad en snel op zoek naar de stickers van de VF. Ze zijn allemaal wit gebleekt. Valt niet mee dus veel op de App kijken.

Eigenlijk voelt hier alles aan als een gewone stad. Ik had er meer van verwacht. Ik wordt ook zenuwachtig van die prikkels. Het is warm, Maar gewoon de route volgen geeft me een vertrouwd gevoel wetende dat het leidt naar mijn einddoel. Mijn gedachten gaan naar al die duizenden pelgrims die vóór mij dit pad liepen. De afgelopen weken heb ik ook hun pad gevolgd. Een uitgesleten pad. Duizenden stoffige voeten, duizenden mensen met verhalen allemaal samenkomend op dit pad. Wat waren hun gedachten op dit punt?

Na het nemen van een cappuccino, broodje en plaspaauze bent ik er klaar voor om het laatste gedeelte te lopen. Ik kan alleen maar glimlachen.

Het laatste gedeelte, de berg Monte Mario, een stadspark, oké dat doen we dan gewoon even en om de hoek zie ik het ..... het uitzicht over Rome. Brok in mijn keel. Het stadion links en de Tiber en de stad. Waar is het st pieterplein..... daar rechts. Wow, En weer door. Ik wordt ongeduldig. Naar beneden.... Zigzaggend over een afdaling die me opnieuw een blaar oplevert, ben ik in de stad. De App er weer bij want die stickers blijven onleesbaar. Dan Rechtdoor. Alsmar rechtdoor.

Ik loop over een fietspad midden op een weg. Dat loopt prettig en daar gaan we dan, de laatste kilometer. Een man spreekt me aan en hij spreekt geen Engels maar wenst me geluk en geeft me een sinaasappel. Wat fijn! Dan zie ik een grote muur en steek ik over tussen veel mensen. Rechtsaf en daar zie ik het. Het st Pieterplein.

Tussen grote palen door naar het midden van het plein. Zet mijn sporthorloge op stop en met die handeling ben ik er... Drie weken wandelen, 408 km, ik ben er ! Ik draai een rondje en vraag iemand om een foto van me te maken. Even bellen naar huis maar er neemt niemand op. En dan sta ik daar. Blij te wezen. Ik wist niet dat dit plein zo mooi was, zo rond, zo perfect. Ik blijf me verbazen en rondkijken op dit imposante plein.

Ik zie een andere pelgrim, een bepakte fietser en hij staat hetzelfde doen als ik. Een beetje rondkijken. We spreken elkaar aan. Hij is een fietser uit Duitsland heeft die hele route vanuit zijn huis gefietst, en gekampeerd onderweg. Ik ben een van de eerste andere pelgrims die hij tegenkomt. We hebben een leuk gesprek. Hierna ga ik zitten op een bankje en eet de sinaasappel. Die smaakt goed.

Ik probeer nog aan te kloppen bij de Friezenkerk. Helaas gesloten. ik beslis daar dat ik géén Testimonium ga halen. Ik moet denken aan al die pelgrims die vanuit hun eigen huis zijn vertrokken en vele ontberingen gehad hebben. Dan is mijn 400 km maar een wandelingetje.

Het echte einde aan mijn tocht komt de volgende ochtend wanneer ik een kerk ergens in Rome inloop en schilderijen van Carravaggio zie. Hier is ook een klein kerkkoor met contrabas en violen aan het oefenen. Deze combinatie van muziek en kunst laat mijn tranen komen. Het is gelukt, ook ik kan een pelgrimsroute lopen en vooral ook afmaken. Ik ben ongelooflijk trots op mezelf.

Laat op de avond komt mijn man en blijven we samen nog enkele dagen in Rome. Het St Pieterplein blijf ik de volgende avonden bezoeken.

Een reis om nooit te vergeten. Ik ben 5 kilo lichter en 10 jaar jonger. Dit zal verwerkt moeten worden. Italië: Het mooie, eenvoudige land met de vriendelijke mensen en lekker eten. Het zit voor altijd in mijn hart. Ik heb het echte Italië mogen aanschouwen en voelen. Dat was mijn Via Francigena.

Maart 2022 – Sonja van Leijssen

